

melsen sikrede således ikke mod aflytning af udtalelser fremsat i enrum, f. eks. monologer. Når straffelovrådet mente at kunne gøre denne begrænsning, der var begrundet i ønsket om at opnå den fornødne klarhed i straffebestemmelsens rækkevidde, hang det sammen med rådets forslag om en udvidet erstatningsretlig beskyttelse på området, jfr. herom nærmere nedenfor under § 2. Der henvises i øvrigt til straffelovrådets betænkning s. 51-52.

Efter justitsministeriets mening bør beskyttelsen imidlertid ikke begrænses som foreslået af straffelovrådet. Ingen særlige retssikkerhedsmæssige hensyn taler imod at udvide beskyttelsen til også at omfatte udtalelser fremsat i enrum, og en sådan udvidelse vil ikke medføre, at afgrænsningen over for det ikke strafbare område bliver uklar. Justitsministeriet har derfor medtaget udtalelser fremsat i enrum i lovforslaget. Formuleringen omfatter også aflytning af et diktat af et brev eller lignende, der indtales til diktermaskine. Dette forhold vil muligvis også kunne omfattes af den foreslåede bestemmelse i § 263, nr. 1, jfr. straffelovrådets betænkning s. 59.

Bestemmelsen omfatter ikke det forhold, at en deltager i en samtale eller forhandling uden den eller de øvriges viden foretager båndoptagelse af samtalen eller forhandlingen. Straffelovrådet har ikke fundet, at der bør indføres en straffebestemmelse, der rammer disse forhold. Med hensyn til begrundelsen herfor henvises til straffelovrådets betænkning s. 51-52, hvortil justitsministeriet kan henholde sig.

Straffelovrådet har i øvrigt ikke taget stilling til båndoptagelsers anvendelse som bevismiddel i retsplejen, men henvist til, at dette spørgsmål behandles af retsplejerådet.

I den anledning har justitsministeriet anmodet retsplejerådet om en udtalelse vedrørende anvendelsen af visse båndoptagelser som bevismiddel.

Retsplejerådet har som svar herpå afgivet en udtalelse af 15. juni 1971. Udtalelsen er optaget som bilag 3 til lovforslaget. Retsplejerådet konkluderer, at det vel i almindelighed må anses for dadelværdigt, at en part i en telefonsamtale eller i en forhandling optager samtalen eller forhandlingen på bånd uden de andres viden, i hvert fald når det er hensigten senere at anvende det optagne som bevis. Rådet mener dog ikke, at den omstændighed, at privatlivets fred kan føles krænket af båndoptagelsen, kan begrunde en afvigelse fra den gældende retstilstand, hvorefter bevismidler tilblevet på uheldig eller endog ulovlig måde ikke er udelukket fra at blive taget i betragtning ved sagens afgørelse.

Retsplejerådets udtalelse har været forelagt de myndigheder, der er nævnt ovenfor under de almin-

delige bemærkninger. Disse myndigheder har alle erklæret sig enige med retsplejerådet.

Også efter justitsministeriets mening vil det være rigtigst at lade de almindelige retsplejeregler om bevisførelse være gældende på dette område. Det tilkommer herefter domstolene at afgøre, om et bevis af denne art kan føres og i bekræftende fald, hvilken vægt det kan tillægges.

Straffelovrådet udtaler i sin betænkning s. 58, at handlinger, der falder ind under gerningsbeskrivelsen i § 263, nr. 3, i alle normaltillfælde bør anses for strafværdige. Det anføres dog samtidig, at man nok kan nævne tilfælde — f. eks. den ene ægtefælles egen foranstaltning af aflytning over for den anden ægtefælle — hvor handlingen får en sådan karakter, at forholdet ikke er egnet til en samfundsmæssig regulering gennem straffebestemmelser. Det anføres videre, at forhold af denne art vil kunne holdes uden for det strafbares område i kraft af det forbehold, der er taget i indledningen til § 263 ved anvendelsen af ordet „uberettiget“.

Efter justitsministeriets mening er det tvivlsomt, om aflytning iværksat af en ægtefælle over for den anden ægtefælle altid bør være straffri. Man er imidlertid enig med rådet i, at afgrænsningen af behovet for den strafferetlige beskyttelse bedst vil kunne ske gennem retspraksis.

Om politiets adgang til som led i efterforskning at foretage aflytning henvises til bemærkningerne til § 3.

Til § 264 a.

I modsætning til straffelovrådet finder justitsministeriet det rigtigst at lade det fremgå af bestemmelsens formulering, at ikke enhver fotografering uden tilladelse bør rammes af straf. I bestemmelsens 1. punktum er ordene „uden tilladelse“ derfor erstattet af ordet „uberettiget“. Straffelovrådet har selv i sin betænkning s. 61 anført eksempler på forhold, der vel omfattes af bestemmelsens ordlyd, men som ikke bør kunne medføre strafansvar. Om politiets adgang til som led i efterforskning at fotografere personer, der befinder sig på et ikke frit tilgængeligt område, og udspejle sådanne personer ved hjælp af kikkert eller andet apparat, henvises til bemærkningerne til § 3.

Til nr. 6 (§ 264 b, § 264 c og § 264 d).

Til § 264 b.

I forhold til den gældende bestemmelse om tavshedspligt i § 263, stk. 2, er forslaget udbygget, således at også den offentlig ansattes egen uberettigede udnyttelse uden videregivelse til andre af de hemmeligheder, bestemmelsen angår, er kriminaliseret.